

ТЕПЕРІШНЯ ПРАВДА

і Вісник Христової Епіфанії

ЛИПЕНЬ – ГРУДЕНЬ, 2000
A.D. 2000 – A.M. 6128/6129

№ 19-20

З М І С Т

- ВЕЛИКА ГРОМАДА 26**
Чому два духові вибрані класи? 27
Велика Громада добре почала 29
Нагорода Великої Громади 31
«Великі» з Об. 11:18 34
Очищення і посвячення Левитів 36
Антитипічна проказа 38
Нарікання Маріам на Мойсея 39
Недозріла пшениця в часі жнив 44

«І коли (Агнець) сьому печатку розкрив [...]». «Але ви приступили до гори Сіонської, і до міста Бога Живого, до Єрусалиму небесного [...]». Глядіть, не відвертайтеся від того, хто промовляє [...]: «Ще раз захитаю не тільки землею, але й небом» [...]. Отже ми, що приймаємо Царство непохитне, нехай маємо благодать, що нею приємно служитимемо Богові з побожністю й зо страхом». «Але Христос, Первосвященик майбутнього доброго, прийшов із більшою й досконалішою скинією, [...] й набув вічне відкуплення».

— Об. 8:1; Євр. 12:22, 25, 26, 28; 9:11, 12.

ВЕЛИКА ГРОМАДА

«Потому я глянув, — і ось натовп великий, що його зрахувати не може ніхто, з усякого люду і племен, і язиків, стояв перед престолом і перед Агнцем, зодягнені в білу одягу, а в їхніх руках було пальмове віття. І волали вони гучним голосом, кажучи: „Спасіння нашому Богові, що сидить на престолі, і Агнцеві!“»

(Об.7:9,10)

БОЖИЙ ПЛАН в загальному говорить про два класи людського роду: (1) про небесний клас і (2) про земний клас. Ці два класи отримують вічне життя через Христа в Божому Царстві. Неможливо ясно зрозуміти Святе Письмо, як одне ціле, не розуміючи різниці, з якою воно визначає ці два класи. Про цю різницю ми можемо говорити, як про основну лекцію в сфері біблійного знання (2 Тим. 2:15) і звичайно вона повинна бути збережена в розумі, щоб допомогти нам зрозуміти різні деталі, що знаходяться в Святому Письмі. Біблія

різними способами протиставляє ці два класи:

(2) Кожен клас має свій відповідний поклик. Перший — це *поклик вибору*, що є обмеженим (Рим. 8:28–30; 1 Кор. 1:26–29; 2 Петр. 1:10; Об. 17:14), і другий — це *поклик вільної ласки*, що є загальним (Пс. 50:1, 2; Ис. 45:22, 23; Лук. 2:10; Ів. 12:32, 33; Рим. 5:18, 19; 1 Тим. 2:4; 4:10; 1 Ів. 2:2; Об. 22:17). Існує дві дороги, якими ці два класи подорожують: перша — *вузька дорога*, а друга — *«бита дорога»* (Мат. 7:14; Пс. 107:3, 4; Ис. 35:8; 62:10).

(3) Кожен клас має різний склад умов — *перший клас дуже трудних* (1 Мойс. 3:15; Мат. 5:10–12; 19:24; 24:7, 11, 12, 24; Ів. 16:33; Д.Ап. 14:22; 2 Тим. 3:12; 1 Петр. 5:8, 9), а *другий менш трудних* (Пс. 72:7, 8, 12–14; Ис. 11:9; 25:8; 26:9; 35:10; 60:14; 62:11; Єз. 36:25–27; Рим. 8:21); різний склад обітниць, що відносяться до кожного з них: *до першого — небесні* (Мат. 5:3, 10–12; Ів. 14:2, 3; 1 Кор. 5:49; 2 Кор. 15:1, 2; 2 Тим. 4:18; Євр. 10:32–34; 1 Петр. 1:3, 4), а *другого — земні* (Пс. 37:3, 9, 11, 22, 29; Пр. 2:21; Ис. 60:21; Єз. 37:25; Ам. 9:14, 15).

(4) Дві головні цілі повернення Христа — *це визволення вибраних, Церкви* (Ис. 35:4; Мат. 13:30; Ів. 14:2, 3; 1 Кор. 15:51, 52; 1 Сол. 4:15–17), і *загальне визволення послужних невибраних з людського роду* (Ис. 35:8–10; 52:10; Д.Ап. 3:19–21; 15:16, 17). В основному існує два воскресіння: одне *праведних*, а друге *неправедних* (Лук. 20:34–37 і 1 Кор. 15:40 вказують на їх природу, а Дан. 12:1–3; Ів. 5:28, 29 і Д.Ап. 24:15 є підтверджуючими текстами).

(5) Кожний клас в нагороду за вірність одержить відмінну природу: один — *духову природу* (1 Кор. 15:44; 2 Петр. 1:4; 1 Ів. 3:2), другий — *людську природу* (1 Кор. 15:45–48; Ис. 60:21; 65:17–25). Їх вічними

ТЕПЕРІШНЯ ПРАВДА
Вісник Христової Епіфанії

ISSN 1641-1455

Незалежний релігійний щоквартальник, видаваний
Світським Місійним Рухом «ЕПІФАНІЯ»

Редактор:
Bernard Hedman
Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA

Редактор ad interim для української версії:
Piotr Woźnicki
ul. Zdobywców Kosmosu 17
05-100 Nowy Dwór Mazowiecki

Адреса для переписки:
290071 м. Львів, п/с № 4027
Світський Місійний Рух «Епіфанія»

Інша публікація:
Біблейское Знамя і Вестник Христового Царства

Видання на іноземних мовах:
англійська, датська, французька, німецька, польська,
португальська, тамільська, малайялам, каннада

Часопис вільний від впливу яких-небудь визнань, партій, організацій і людських вірувань, зв'язаний з Богом в тій мірі, в якій розуміє Його Слово. Він видається для:

- оборони Парусійної Правди, поданої Господом за посередництвом «того Раба», як підстави всілякого дальнішого розвою Правди;
- оборони заряджень, статуту і заповіту, також поданих Господом за посередництвом «того Раба»;
- представлення, а також оборони Правди епіфанічно-базилейської, котра розвивається, і становить своєчасний харч для люду Господнього, згідно з Його волею.

Теперішня Правда буде висилатись безплатно тим, котрі про це попросять.

домами будуть два різних місця поселення: для першого — *нові небеса*, для другого — *нова земля* (Іс. 65:17; 66:22; 2 Петр. 3:13; Об. 21:1).

ДВІ ЧАСТИНИ НЕБЕСНОГО КЛАСУ

(6) Однак, згідно з Божим Словом, ці два загальні класи діляться ще на різні класи. Святе Письмо говорить про певні класи, які остаточно здобудуть вічне життя (ТР '60, стор. 50–57). Зрозуміння різниці між цими відмінними класами становить лекцію Біблійного знання. Першим і головним серед небесних класів є Мале Стадо, Невіста, Тіло Христове, 144 000 (Лук. 12:32; Об. 7:4–8; 21:9; 1 Кор. 2:12–27; Еф. 5:23–27), що складається з найкращих євреїв і найкращих поган (тих, котрі як символічні дикі оливні гілки замінили тих євреїв, котрі як символічні природні гілки були відламані — Рим. 11:16–24). Підрядний духовий вибраний клас в нашому тексті (подивись також Об. 19:1, 6) названий «великим натовпом». Цей клас, як правило, називається Великою Громадою.

(7) Однак, ми не повинні розуміти, що під час Віку Євангелії, Віку Церкви, Бог покликав до спасіння два класи, бо Святе Письмо стверджує, що «покликані в одній надії вашого покликання» (Еф. 4:4). Це означає, що ми не маємо розуміти, що Бог у Віці Євангелії запропонував двом групам людей два різні спасіння, аби це спонукало їх до любові й служіння Йому. Біблія ніде так не вчить. Навпаки, лише одне спасіння було представлено тим, хто впродовж Віку Євангелії відвернулися б від гріха до справедливості, від сатани до Бога і Христа. Їм усім в нагороду Бог запропонував (Фил. 3:14) Божу природу (2 Петр. 1:4) і вічне життя в спадкоємстві з Христом в ролі Його Невісти, членів Його Тіла (Рим. 8:17; 12:4, 5; 1 Кор. 12:12–27; 2 Кор. 11:2, 3; Еф. 4:4–14; 5:22–33; Об. 21:9, 10), на умовах вірності аж до смерті в поступі за Христом (Об. 2:10).

ЧОМУ ДВА ДУХОВІ ВИБРАНІ КЛАСИ?

(8) Інший духовий вибраний клас в додаток до Невісти, або Тіла, Христа міг отримати спасіння у Віці Євангелії, тому що біль-

шість тих, які протягом століть Віку Євангелії чули про Боже запрошення посвятити свою людську природу на смерть в службі для нього і розвивати небесні серця і розуми, прийняли його (Рим. 12:1, 2), але підвели в забігу на отримання нагороди Божої природи, вічного спадкоємства з Христом і членства в Малому Стаді (Лук. 12:32). Замість того, щоб надбати нагороду високого поклику, корону слави, честі і безсмертя (Об. 2:10; 3:11; Рим. 2:7), вони були відкинуті (1 Кор. 9:24–27), тому що не довели, що є «більш, ніж переможцями» (Рим. 8:37) гріха, блуду, самолюбства і (або) світовості, і в результаті меншої чи більшої дози самолюбства були менше чи більше заплямовані. Однак вони не стали настільки невірними, щоб відпасти до класу другої смерті (Євр. 6:4–8; 10:26–31, 39; 2 Петр. 2:20–22; 1 Ів. 5:16; Юди 4–19).

(9) Просто кажучи, діяльність Великої Громади, особливо утратників корон в нечистому стані (дивись Е 15, 516–527), щодо Господа, Правди і решти Божого народу не була гідна похвали. Але не всі вони однаково винні у злі в доктрині і (або) практиці або розпорядженнях, також не всі вони поповнили той самий вид зла або у такій самій мірі. Деякі з них були на стільки вірними, що були ніби з класу Невісти, або Тіла, втрачаючи членство в ньому лише на волосок (Йов 19:20 — «ще біля зубів лиш зосталася шкіра моя». Це означає, що Йов втратив все окрім життя; Р '42, 14–15; '43, 79), однак, деякі з них були настільки невірними, що ніби були з класу другої смерті, уникаючи її лише на волосок (Юди 22, 23).

(10) Між цими двома крайностями характеру були в тому класі різні види дводушних характерів. Якщо говорити про цих численних Божих дітей, які не були повністю вірні, то проблема полягає не в тому, що вони повернулися до гріха і блуду, а що занедбали жертву аж до смерті через страх перед жертівною смертю (Євр. 2:15).

(11) На відміну від нашого Господа Ісуса (Євр. 12:2, 3) і Малого Стада, члени Великої Громади в своєму нечистому стані не підняли хреста і не знехтували ганьбою

(соромом). Більше того, деякі з них занедбали достатнє жертвування себе і світу і віддалися різним гріхам і блудам, служачи противнику через навчання і розповсюдження блудів в доктрині і практиці в релігійних справах, заплямовуючись через це і менше чи більше опоганюючи свою символічну шату (Юди 23). В цілому як клас вони замість повного послуху і підданості під Господню волю, були меншою чи більшою мірою свавільні і вперті. Таким чином різними способами, менше чи більше, вони занедбували повну вірність своїх привілеїв та обов'язків, які відносяться як до виправдання, так і до посвячення.

П'ЯТЬ РІЗНИХ СТАДІЙ

(12) Існує різниця в становищі і стані тих, які на різних стадіях своїх досвідчень ставали членами Великої Громади. Ці стадії, наприклад, так описані в Е 15, 513: «Як такі [члени Великої Громади], можливо, найкраще видимі з п'яти точок погляду: (а) коли ще є вірними, перед втратою своїх корон, (б) коли є певною мірою невірні, що призводить до втрати їхніх корон, (в) коли є дуже невірними, (г) коли є карані, щоб знову стали вірними і (р) коли залишаються вірними [після покаяння та очищення]».

ВЕЛИКА ГРОМАДА ОСТАТОЧНО ПЕРЕМОГЛА

(13) Тому члени Великої Громади повністю не відмовились від Господа і справедливості. Навіть тоді, коли впродовж певного часу були в нечистому стані, тобто на стадіях (б), (в) і (г), маючи меншою чи більшою мірою двоєдушний розум — частково для Господа і частково для себе, противника і (або) світу (Як. 1:8; 3:15; 4:4) — вони, однак, пізніше через правдиве покаяння, вірне і послухне застосування Божої ласки, яку Він уділяв через Свого Духа. Слово і провидіння, очистилися і вилікувалися. А змінюючи своє поведження ставали ревними і пильними для Господа та Його справи на стільки, що остаточно перемогли (Об. 7:9, 15), хоча не були «більш, ніж переможцями» (1 Кор. 3:15; 5:5).

(14) Отже ці утратники корон не були достатньо вірним, аби надаватись до класу

Невісти Христової, по причині їх меншої чи більшої розумової двоєдушності. Якби Господь не передбачив для них спасіння, як для другого класу в Своему плані, то їхнє становище було б справді жалюгідним. Він зробив це з милості, не запрошуючи їх до цього спасіння, як це було тоді, коли вперше покликав їх через Євангелію. Ласкаво запросивши їх *вперше як клас* наприкінці Віку Євангелії, Бог запропонував їм підготуватися стати Подругами Невісти, Жінки Агнця (Об. 21:9, 10) і взяти участь у весіллі Агнця як запрошені гості (Об. 19:9). Святе Письмо говорить, що багато дали властиву відповідь на це ласкаве запрошення і скористались з цього привілею. Тому вони мають білі шати, що означають чисті характери, і отримали пальми — перемогу (Об. 7:9).

(15) Дехто може вважати, що дослідження про Велику Громаду некорисне, тому що цей клас не був повністю вірним під час свого бігу. Але ми віримо, що корисним є дослідження кожної частини Божого Слова (2 Тим. 3:16, 17), бо можемо багато навчитись зі Святого Письма про цей клас і про добрі риси характеру, що проявилися в особах, про яких ми маємо підставу вірити, що є його членами. Також певна доза невірності деяких з них може бути для нас застережливим прикладом, показуючи, чого ми повинні уникати в нашому поведженні в наслідуванні Христа як Його учні. Знаємо, що ми не повинні нікого наслідувати, навіть членів Малого Стада, хіба що настільки, наскільки бачимо, що вони наслідували або наслідують Христа (1 Кор. 11:1).

(16) Можливість існування такого класу як Велика Громада полягає в можливості втрати нагороди високого поклику. Біблійні науки вказують на результат, який свідчить про те, що певні особи втрачають своє становище у високому поклику (1 Кор. 9:24–27; 10:12; 2 Тим. 2:5; Як. 5:19, 20; Об. 3:11). Біблійні настанови містять в собі те ж саме (Євр. 2:1–3; 3:12–14; 4:1, 11). Біблійні приклади доводять цю саму річ (2 Тим. 4:10; 2 Ів. 8; Об. 2:5), а те, що дехто грішить гріхом на смерть, має зв'язок з цією самою думкою (1 Ів. 5:16).

(17) Остання думка навіть доводить, що є такі, які можуть настільки впасти, що повністю втратять своє вічне життя і очевидно тому дехто може не здобути корони, нагороди високого поклику. Якби ті всі, що не здобули нагороди високого поклику, належали до класу другої смерті, то звичайно не було б жодної нагоди стати членом Великої Громади. Однак те, що дехто був спасений завдяки різним втратам та іншим карам (Мал. 3:2, 3; Мат. 7:26, 27; 1 Кор. 3:11–15), доводить, що існує спасіння для певних осіб, що були недостатньо вірними в пошуках спасіння високого поклику.

(18) Той факт, що клас Великої Громади існує, доводить, що дехто випав з класу Малого Стада, але не повністю, не настільки, аби потрапити в клас другої смерті. Велика Громада складається з тих осіб сплджених з Духа, які не були достатньо вірними, щоб становити членів Невісти Христової, але вірними настільки, щоб уникнути класу другої смерті. Вони не є достатньо вірні, щоб бути Царями і Священниками в Його Царстві (1 Петр. 2:9; Об. 5:9, 10; 20:4–6), але вони достатньо вірні, щоб бути шляхтою і левитами в Його Царстві (Об. 7:9, 14, 15), а не підлягати знищенню другою смертю. Те, що існує можливість повного відпадиння, загибелі в другій смерті, (Євр. 10:39) є зрозумілим із вище зацитованого тексту Святого Письма та інших уривків.

ВЕЛИКА ГРОМАДА ДОБРЕ ПОЧАЛА

(19) Окремі особи з класу Великої Громади, на початку свого посвячення і сплдження з Духа, розпочинали добре, як перспективні члени Тіла Христового (Еф. 4:4; Євр. 3:14), тому що вони почули запрошення до вияву покаяння перед Богом і віри в нашого Господа Ісуса і звернули увагу на це запрошення (Д.Ап. 20:21), послухно приймаючи запрошення до посвячення самих себе як живих жертв Богові та Його службі (Рим. 12:1; Пр. 23:26). Бог через Христа дав їм духа синівства, коли вони таким чином пристосувалися до умов виправдання і посвячення (Ів. 14:15, 16; Рим. 5:1, 2; 6:3; 8:10; 1 Кор. 12:12, 13; 2 Кор. 5:17; Гал. 3:26, 27).

(20) Недосягнення ними нагороди високого поклику не настало в результаті недостатньої допомоги і любові з боку Бога, тому що Він сильно любить, допомагає і задовольняє потреби тих, які правдиво Йому віддаються і залишаються лояльними до Нього (Ів. 14:21–23; 2 Кор. 12:9; Фил. 4:13, 19).

(21) Тим, які стали членами Великої Громади, а також тим, які стали членами Малого Стада, Єгова через Ісуса щедро зсилав вказівки, заохочення, настанови, застереження, докори, догани і кари з метою стримання їх від зла і поганого поводження (Євр. 12:5–13; Як. 1:2–4, 12–14; 1 Петр. 4:12, 13; Об. 3:19). Тим часом погане поводження утратників корон було повністю пов'язане з такою мірою слабості, з певного погляду або певних поглядів, що не змогли відректися себе і світу, бути чуйними, молитися, проповідувати Слово, терпіти з лояльністю для Нього, а себе самих зберегти в любові Божій з метою здійснення свого посвячення і тим самим залишатися в Його спеціальній ласці як перспективні члени Його Невісти (Мат. 16:24–26; 26:41; Ів. 18:37; 2 Тим. 2:12; Юди 21).

(22) Невдача членів Великої Громади в приналежності до Невісти була менше чи більше пов'язана з тим, що вони забули про свою «першу любов», завдяки якій вони впродовж певного часу вірно дотримувались Слова Божого (Лук. 8:15; Ів. 14:15; 1 Ів. 2:5; Об. 2:4). Впродовж цілого Віку Євангелії з'являлись такі до певної міри невірні брати (Мат. 13:7, 22, 25, порівн. Лук. 8:7, 14; 1 Кор. 5:1–5). Така ситуація очевидно була причиною того, що вони виявились невідповідними на становища Царів і Священників. Їхні характери не відповідали рівню, що вимагався від Царів і Священників. В багатьох випадках вони дуже віддалилися від цього стандарту.

ЧЛЕНИ ВЕЛИКОЇ ГРОМАДИ ЗАБАРИЛИСЯ СТАТИ ЦАРЯМИ І СВЯЩЕНИКАМИ

(23) Бог не міг наділити Божою природою тих, які більше чи менше бунтувались, або підтримували бунти проти Його Слова, вказівок та способів діяльності (Пс. 107:

10, 11). Він не міг зробити їх Невістою Свого Сина, тому що більшою чи меншою мірою вони заплямили весільну шату — святий характер (1 Кор. 5:1–13; Юди 22, 23). Він не міг проголосити їх «більше, ніж переможцями» (Рим. 8:37 — в англ. тексті вжито власне зацитований вираз), коли вони в більшій чи меншій мірі йшли з ворогами на компроміс через страх перед жертвенною смертю (Євр. 2:15). Він не міг їм дати найкращої нагороди, яку дає небо, бо їхні серця більше чи менше трималися світу (2 Тим. 4:10; 2 Петр. 2:7, 8; Як. 1:8; 4:4). Не міг зробити з них членів Тіла Христового, через яких попливуть ріки живої води (Ів. 7:37, 38; Об. 22:1, 2; Єз. 47:1–12) з тієї точки зору, що вони, з певними вийнятками, через фальшиві науки більше чи менше забруднили джерела Правди (Єз. 34:18, 19; Ів. 4:14; 1 Кор. 3:12–15).

(24) Бог не міг збудувати певних елементів Своєї Святині (Еф. 2:20–22; 1 Петр. 2:5; Об. 21:3) з тих, які в цьому житті розвинули фальшиві релігійні системи (Мат. 7:26, 27; 1 Кор. 3:3, 4; 1 Тим. 1:19, 20). І не міг їх високо удостоїти, тому що вони більшою чи меншою мірою зневажали вірних (Іс. 66:5; 1 Сам. 2:30).

(25) Напевно, було б нерозсудно вірити, що Бог так само прийме і нагородить частково вірних, як приймає і нагороджує цілковито вірних. Ані жоден текст Святого Письма, ані розум в цьому не переконує. Без сумніву вірних членів Малого Стада провадило Його око (Пс. 32:8), це означає, що Його слово мудрості, Правда, було достатнім, щоб провадити їх на дорозі самопожертви. Але так не було у випадку частково вірних членів Великої Громади. Не раз Він мусив їх карати, найчастіше через несприятливі умови та переслідувачів. Врешті-решт, коли інші дисциплінарні методи не допомагали, Він дозволяв, щоб їхній тілесний розум був повністю знищений через каранья з рук сатани, який, хоча певною мірою використовував їх для своїх цілей, то, однак, знущався над ними (1 Кор. 5:5; 1 Тим. 1:19, 20).

(26) В кожному випадку, в якому утрачені корони творили «спотикання провини своєї покладали перед обличчям своїм» (Єз.

14:3–7), це спотикання ставало засобом їхнього каранья: вони втрачали схвалення світу, якого прагнули; приємність поблажливості до себе, за якою вони тужили, перетворювалася на попіл, який скриготів між їхніми зубами; гріх, якого вони пестили, перемінився на отруйного змія, який вельми мучив їх ядом своїх укусів; і блуди, котрі вони розвивали, залишили їхні серця холодними і слабкими, а голови зведеними і в замішанні.

(27) В життєвих досвідах вони беззаперечно стикались з проблемами, які приводили до безрезультатності їхніх зусиль. Вони втрачали одну за одною улюблені в самолюбстві і в світі речі, аж поки нічого з них не залишилося. Таким чином їхні тіла в руках сатани поступово зазнавали примусового знищення (Мат. 7:27; 1 Кор. 3:15). В той час, з іншого боку, тіла членів Малого Стада поступово були зужиті в повних любові плідних жертвах для Господньої справи (Фил. 4:18; Євр. 13:12–16; 6:10; 10:32–34).

ОСОБЛИВІ ДОСВІДЧЕННЯ НАПРИКІНЦІ ВІКУ ЄВАНГЕЛІЇ

(28) Протягом усього Віку Євангелії, що доводять попередні тексти Святого Письма і досвід, існували посвячені особи, які більше чи менше поступали за двоєдушним розумом Великої Громади і в результаті мусили зазнавати описаного вище примусового знищення своїх тіл, замість того, щоб використати нагоду їх повного жертвування в люблячій, добровільній службі Господу, Правді і братам.

(29) Однак згідно з багатьма текстами Святого Письма Велика Громада вперше тут на землі була визнана як клас наприкінці Віку Євангелії, під час «великого горя» (Об. 7:14; Дан. 12:1; Мат. 24:21, 22). В наш час через особливі умови в світі, фізичних переслідувань є менше, ніж раніше і було більше таких братів, аніж будь-коли перед тим. Господь поступав з ними особливо як з класом.

(30) Велика Громада виходить з «великого горя», в якому пере свої шати та вибілює їх в крові Агнця (Об. 7:14). В цьому

великому горі вона має благословенну нагоду проголошувати славне послання про Бога і Христа як Спасителя й Царя, і надходяче Царство — «Алілуя! Зацарював Господь, наш Бог Вседержитель». Незважаючи на смуток і терпіння, пов'язані із знищенням тіл Великої Громади, а також із вилікуванням після їхнього вступу на злу дорогу і очищенням самих себе, вони радіють крізь сльози, що Невіста, Жінка Агнця, приготувала себе в святості й числі, проголошуючи прославлення Церкви із своїм Господом (Об. 19:6–8). Їхній дух, нове створіння, спасся «Господнього дня» (1 Кор. 5:5; 2 Кор. 5:17).

НАГОРОДА ВЕЛИКОЇ ГРОМАДИ

(31) Члени Великої Громади, в атмосфері радості, котра панує в небі, беруть участь як Подружки на весільній вечері Агнця (Пс. 45:15, 16; Об. 19:9). А будучи в небі духовими істотами, як ангели, мають привілей служити Богові як шляхта *перед* Його троні і як Левити в Його храмі (Об. 7:15), в той час, коли Ісус з Малим Стадом сидять *на* троні і становлять собою живе каміння Храму і Царських Священиків (Еф. 2:19–22; 1 Петр. 2:4–9; Об. 1:6; 3:21; 5:10; 20:6).

(32) Випробування та утиски цих Леви́тів — це минулі події, а вічна Божа ласка і багаті благословенства належать їм, і то на рівні духових істот, нижчих від тих, які посідають Божу природу, природу Невісти (Об. 7:15–17). Тому завдяки ласці і милосердю Божому ці більш-менш свавільні і бунтівничі брати, будучи приведені до покаєння і очищення своїх типічних шат кров'ю Христа, «спасуться, але так, як через вогонь», після недбалості в осягненні нагороди, Божої природи і спадкоємства з Христом, яке отримало Мале Стадо внаслідок більшої вірності (1 Кор. 3:14, 15; Об. 3:11). Ми радіємо, що в кінці, в результаті тяжких досвідчень членів Великої Громади в їхньому житті відбувся перелом через їхній виступ проти самоволі, впертості і бунту в гріху, блуді, самолюбстві і світовості і що з того часу стали вірними і отримали славну вічну духову природу і спадщину

в небі. Отже ми представили загальний опис Великої Громади, включаючи її розвиток і отримання нею остаточної нагороди в Царстві.

(33) Численні тексти Святого Письма, деякі з них були вже зацитовані, звертаються до класу Великої Громади. Частина з них є буквральними уривками, інші — символічними, типічними. Деякі вірші представляють цей клас лише в аспекті його вірності, інші в аспекті його певної невірності, ще інші в обрисах великої невірності, а деякі з точки зору поєднання цих аспектів. Певні тексти звертаються лише до частини цього класу, а не до цілого класу. Деякі уривки ясно доводять, що цей клас є другорядним духовим вибраним класом, а не тим, який буде вічно жити на землі, як стверджують, наприклад, «Свідки Єгови». А тепер багато відповідних текстів Святого Письма дослідимо окремо і покласифікуємо відповідно до їхньої подібності на різні групи. (Деякі з них були подані в ТП '95, стор. 34–59 в нашому перегляді на тему Молодих Гідних).

ТИПИ СКИНІ І ХРАМУ

(34) Як було пояснено в *Образовому Наметі*, скінія та його подвір'я, а також табір — є образіві (Євр. 8:5; 10:1). Також вияснено, що антитип, в багатьох застосуваннях, є поступаючим, як це представлено в Р '40, стор. 13 і 14 (див. також ТР '69, стор. 79, абз. 25 і '59, стор. 165). Там читаємо: «В образі на Вік Євангелії Свята Святих зображує стан Божих істот; Свята зображує зародковий стан Нових Створінь, не зважаючи на те, чи збережуть корони [Священики, члени Малого Стада], чи їх втратять [Левити, члени Великої Громади]; подвір'я зображує стан виправданих вірою; табір зображує стан номінального Божого народу, окремого від правдивого; територія поза табором зображує стан тих, котрі навіть не є номінальним Божим народом, або є проклятими особами».

(35) Однак зміна відбулась тоді, коли антитип перемістився вперед і ввійшов наприкінці віку в перехідний період і застосування Епіфанії, що виповнялося від осені

1914 року, коли Біблія показала, що двері входу до високого поклику замкнулися (Ам. 9:13; Об. 7:1–3; ТР '72, стор. 66–79). Тоді також настав час переміщення утратників корон із святою на подвір'я (Z 4745, 4876; порівняй Е 4, 126–128), а також всіх новопосвячених освічених Духом, тобто посвячених осіб несплоджених з Духа, які посвячувалися між віками (Z 5761) і не могли мати своїх становищ в святою. Тому в епіфанічному застосуванні — а також в застосуваннях Тисячоліття і Післятисячоліття — Велика Громада і Молоді Гідні, як антитипичні Левити, мають свої становища на подвір'ї. (Біблійний опис про Молодих Гідних знаходиться в ТП '95, стор. 34–59).

(36) Храм відповідає скинії, але з певними відмінностями. Однією з різниць є те, що подвір'я храму поділене на горішнє або внутрішнє подвір'я [яке зображає стан Великої Громади як Нових Створінь, антитипичних Левитів] і більше або зовнішнє подвір'я [яке зображає стан Молодих Гідних, як антитипичних Левитів] (1 Цар. 7:12; Єр. 36:10; ТР '56, стор. 9, абз. 6).

ПЕРЕГЛЯД Об. 7:4–17

(37) В Об. 7 виступає образ храму, який охоплює священиків та левитів, що служать в ньому, як окремих від ізраїльтян, що приносили свої жертви до храму. Священики є типом Ісуса й Малого Стада, 144 000 (Об. 7:4–8), Царського Священства, Невісти, Тіла Христового (1 Петр. 2:9; Об. 5:9, 10; 20:4–6; 21:9, 10, 1 Кор. 12:12–27; Еф. 4:4), вибраного в першу чергу з євреїв («правдивих ізраїльтян»), а пізніше також з поган, «кожного народу і покоління, і людей, і язиків» (прищеплених замість відламаних через «невірство» єврейських галузок — Рим. 11:16–24).

(38) Зі священиками були пов'язані левити, які на кінець Віку Євангелії зображують Велику Громаду, другорядний духовий клас, також вибраний «з кожного народу і покоління, і людей, і язиків» (Об. 7:9–17). Покоління Левія, яку не мало спадщини в землі (4 Мойс. 18:20, 23, 24; 5 Мойс. 10:9; 14:27; 18:1; Єр. 13:14; 18:7; порівняй

Євр. 12:23), є дуже виразним типом того, що так Велика Громада, як і Священики, Мале Стадо, не будуть мати вічного спадку на землі, але будуть мати його в небі. Твердження Об. 7:15, що вони «в храмі Його день і ніч Йому [Богові] служать», переконливо вказує на те, що Велика Громада є антитипичними Левитами, тому що левити допомагали священикам в храмі.

(39) В контрасті до (а) Ісуса з Малим Стадом і (б) Великої Громади, які типічно показані відповідно в священиках і левитах, що служили в храмі, типом реституційного класу є ізраїльтяни, які приносили свої жертви до храму.

(40) Велика Громада, остаточно служачи «перед престолом» (Об. 7:15), подібно показує, що є духовим класом. В цьому випадку престол означає Божий царський трон. Ми не повинні змішувати цього, як роблять це «С.Є.», з Його суддівським тронном, згаданим, наприклад, у Дан. 7:9, 10; Мат. 25:31–46; Об. 20:11–15. Перебування перед Божим царським тронном означає отримання становища шляхти та урядовців Царства. Тут в образі Царства (не в образі суду, де Він діє як Суддя) Христос, Голова і Тіло, на троні (Об. 3:21) є великим Царем. Члени Великої Громади є урядовцями, шляхтою, місцем офіційної служби яких є місце перед тронном. Члени реституційного класу є підданими Царя в Його Царстві і підлеглими Його урядовців, шляхти. Тому реституційний клас не був представлений в епізоді Об. 7:15, який вказує на сцену в палаці, а його місце як підданців представлено назовні палацу.

РОЗДУМУВАННЯ НАД Об. 19:1–9

(41) Об. 19:1–9 — інший відповідний знаний текст, що подає радісне послання, яке не мало бутти проголошене в своїй повноті як виконаний факт раніше, аж останній член Тіла Христового перейде поза завісу. Тільки після цього воно могло бути проголошене (в. 7), що «весілля Агнця настало» [грецький аорист (минулий, історичний час) вказує тут на минулу подію або дію, яка, найчастіше, відбулася в минулому часі] — грецька граматики Гудвіна, стор.

1250] і що «жона Його себе приготувала [тут знову маємо аорист (минулий, історичний час), який вказує на минулий або виконаний факт]».

(42) Весілля Агнця і Його Невісти є їх поєднанням в першому воскресінні. Ми віримо, що воно розпочалося в 1878 році (дивись Том 3, розд. 7), а закінчилося в 1950 році, коли останній член Невісти з'єднався з Женихом в земній атмосфері (1 Сол. 4:17). Бог, без сумніву, не залишив Своїх вірних слуг в темряві, щоб вони не могли — коли прийшов відповідний час — проголосити радісне проголошення з Об. 19:5–9 як доконаний факт. Він завжди дає Правду у відповідному часі! Тоді від престолу вийшов голос, що кликав: «Хваліть Бога нашого усі раби Його [невільники, посвячені особи, 1 Кор. 7:22], і [також] всі, хто боїться [шанує] Його, і малі, і великі» (в. 5, Діаглотт). А вони відповіли оголошенням послання з 6 і 7 віршів.

(43) Означені артикли, які знаходяться (в оригінальній та англ. мовах) перед виразами «малі» і «великі», вказують, що в часі закінчення збирання Жінки Агнця поза завісу на землі перебували лише два класи посвячених Богу людей — це клас Великої Громади та клас Молодих Гідних. Ці два класи через своїх освічених епіфанією вождів і інших одночасно розпочали проголошувати послання з Об. 19:5–9, як довершений факт. Це сталося 22 жовтня 1950 року, коли настав час смерті антитипичного Захарія (2 Хр. 24:20–22; Мат. 23:35), малого антитипичного Соломона (ТР '55, № 161, ТР '55, № 158, стор. 10), брата Пауля С. Л. Джонсона, властивий час для проголошення цього послання (див. ТР '50, стор. 80; '51, стор. 11–13; Р '51, 41–43, 108, 142). Якби вони не послушалися наказу вірша 5, то були б невірні. А Слово Боже не може не виконатися (пор. Лук. 19:40). В міру того, як інші з Божого народу в теперішньому часі великого горя отримують відповідне освічення і у властивому стані серця визнають своє справжнє становище перед Господом, омиваючи свої шати в крові Агнця і у воді Слова, то також вони мають привілей єднання в радісному проголошенні в усій повноті Об. 19:5–9. Остаточо

весь людський рід приєднається до цього (1 Том, стор. 88, 240 і 241). Більше інформації можна знайти в ТР '51, стор. 19).

(44) Вираз «великий натовп» в Об. 19:1 в Версії Короля Якова (KJV) є тим самим грецьким словом, перекладеним в англійській Біблії на «Велике Множество» [*великий натовп*, в перекладі Діаглотта] у вірші 6 і 7:9. Вірш 6 показує чітку різницю між «голосом великого натовпу», тобто Великої Громади, та шумом «*великої води* [народів, Об. 17:15]», тобто тих, котрі будуть належати до реституційного класу, який теж проголошуватиме послання Царства.

(45) Більш зрозуміло це представлено у віршах 7–9 в образі родини за допомогою опису Великої Громади як тих, які запрошені на весільну вечерю Агнця. В цьому образі молодий — це Ісус, Невіста — Мале Стадо (в. 7, 8), а гості на весільній гостині — члени Великої Громади (в. 9).

(46) Далі відповідний порядок подій, пов'язаних з родиною, доводить, що Велика Громада, гості, не може бути реституційним класом, тому що: спочатку відбувається шлюб; по-друге, після нього — весільна гостина; по-третє, пізніше — сплодження дітей і, нарешті, по-четверте, — їх народження. Велика Громада, яка є темою Об. 19:1–9, або ж гостями на весільній гостині Агнця, не може бути реституційним класом, який буде складатися з дітей цього подружжя, образиво сплоджених і народжених Ісусом і Церквою, другим Адамом та другою Євою (1 Кор. 15:45; 2 Кор. 11:2, 3; Еф. 5:31, 32; Мат. 19:28; Лук. 22:29, 30) після весільної гостини Агнця.

РОЗГЛЯД Псалма 45

(47) Псалом 45 впроваджує ті самі і додаткові різниці. Вірш 2 представляє Єву, вірші 3–10 — Ісуса, вірші 10–14 — Церкву як Його Невісту. Вірші 15 і 16 представляють Велику Громаду, «за нею дівчата, подруги її» і кажуть, що «провадять їх з радіщами та потіхою, — у палату царську вони ввійдуть». Вірш 17 представляє Старожитніх Гідних як дітей Христа і як князів реституційного класу — «замість батьків Твоїх будуть сини Твої, — їх по цілій

землі Ти поставиш володарями». Про них також йде мова в Іс. 32:1: «а князі володітимуть за правосуддям» під зверхністю «царя», Христа, який буде «царювати за праведністю». І, нарешті, вірш 18 представляє реституційний клас, «народи», як окремих від Великої Громади і всіх інших класів.

«ВЕЛИКІ» З Об. 11:18

(48) Об. 11:18 знаний уривок, який між іншими представляє клас Великої Громади (Е 17, 415 і 416). Вірші від 15 по 19 описують різні події, які відбувалися під час сурмлення сьомого (лаодикійського) ангела або посланця, який сурмить, представляючи Правду на цілу тисячу років, почавши від 1874 року. Це є очевидним з того факту, що об'явлені події, які відбуваються під час звучання сьомої сурми, тривають впродовж цілої тисячі років.

(49) Зауважте наступні варті уваги події:

(а) Світова прокламація про перехід царства (див. Діаглотт і ASV) цього світу, визволеного з-під узурпаторського панування сатани, під панування Бога і Христа (в. 15; Зах. 14:9; Дан. 7:13, 14, 27).

(б) Маніфестація серед Божого народу про те, що Старий Заповіт у всіх своїх книгах гармонійно віддає честь, хвалу і подяку Богові за цей перехід панування (в. 16 і 17).

(в) Гнів народів і надалі свідчить, що ще далеко до їх навернення (в. 18; 1 Том, стор. 96).

(г) Прихід Божого гніву в часі утиску, який розпочався осінню 1914 року (Дан. 12:1; Мат. 24:21, 22).

(д) Пробудження і суд мертвих в Адамі (Дан. 12:2; Мат. 25:31–46; 2 Тим. 4:1; Об. 20:11–15).

(е) Нагородження Старожитніх Гідних, «рабів Твоїх пророків» (Пс. 45:17; Євр. 11:35, 39).

(є) Нагородження Малого Стада, «святих», в першому воскресінні (1 Кор. 15:52; 1 Сол. 4:16, 17).

(є) Нагородження Молодих Гідних і Великої Громади, які тут, імовірно, представлені послідовно — «тим, хто ймення Його

боїться [шанує], малим [Дан. 12:3, грецьке слово *мікрої*, перекладене як «малі» в Діаглотт, правдоподібно відноситься до того самого класу, до Молодих Гідних, як «малої сестри» з Пісень 8:8] і великим [очевидно відноситься до Великої Громади, яка завдяки сплодженню з Духа і вищості класу серед антитипічних левитів є визнана Богом за вищий клас, а означений артикль перед виразом «малі» і перед виразом «великі», як це було у випадку Об. 19:5, імовірно, вказує на два окремі класи]».

(ж) Знищення, вигублення членів класу другої смерті — «і знищити тих, хто нищить землю [до них належать три класи: парузійні та епіфанічні члени класу другої смерті, ті, хто в Тисячолітті помре після 100 років, і ті, які помруть в Малому Періоді і при його закінченні — Юди 14–19; Іс. 65:20; Об. 20:7–9; 21:8. Ці події ясно вказують, що сьома сурма звучить впродовж цілого періоду Тисячоліття, включаючи Малий Період]».

(з) Пояснення Правди відносно Церкви як Божого храму (наприклад в 6 Томі, Е 15 і статті про храм Соломона) настане перед армагеддоном (Об. 11:19, порівняй 16:16, 18–21).

АНТИТИПІЧНІ ЛЕВИТИ МЕРАРИТИ

(50) Як вже було згадано, подвір'я скинії зображає на Вік Євангелії стан виправданих вірою, тобто антитипічних левитів Віку Євангелії, які складаються з Кегатитів, Мераритів та Гершонітів (4 Мойс. 3:23, 29, 35), що відповідно зображують (а) вчених авторів, викладачів і т.д., (б) редакторів і видавців і т.д., і (в) пасторів, євангелістів, вчителів і т.д. (ТР '28, стор. 38; '38, стор. 58; '61, стор. 92). На подвір'ї епіфанічної скинії велика Громада була також показана і складається з антитипічних Кегатитів, Мераритів та Гершонітів (див., напр., передмови до Е 6 і Е 7). В закінченому образі вони також відповідно поділені на групи за різними формами служби (ТР '28, стор. 44; ТР '64, стор. 28).

(51) На тисячолітньому і післятисячолітньому подвір'ї Кегатити зображують Старожитніх Гідних, Мерарити — Велику

Громаду, а Гершоніти — Молодих Гідних (6 Том, стор. 134, 135). Гершоніти не можуть зображувати «спасеного людства», тому що типічні Гершоніти були (а) зарховані замість певної частини перворідних (4 Мойс. 3:12–17, 45), (б) були відділені (4 Мойс. 1:49–53) від ізраїльтян, щоб служити при скинії, до якого ізраїльтяни не могли наблизитись з метою служіння (в. 51), і (в) на відміну від ізраїльтян не мали жодної спадщини в землі (Євр. 12:23; 4 Мойс. 3:40–51; 18:20, 23, 24; 5 Мойс. 10:9; 14:27; 18:1; Єг. 13:14; 18:7). Дивись ТП '95, стор. 37, 38.

КОЗЕЛ АЗАЗЕЛЯ (3 Мойс. 16:21, 22)

(52) Тепер розглянемо певні уривки, що стосуються членів Великої Громади, насамперед в їх нечистому стані, а також, коли вони були певною мірою вірні і дуже невірні. Один з цих уривків в 3 Мойс. 16:21, 22 описує, що відбувалося з Великою Громадою в зв'язку з її людською природою з точки зору образу козла Азазеля (3 Мойс. 16:8, 10, ASV).

(53) Первосвященик, який визнавав гріхи ізраїльтян над головою козла Азазеля, є типом Первосвященика світу, який виявляв свідомі гріхи організованого християнства і як Божий речник авторитетно ознайомлював про дану членам Великої Громади нагоду терпіння за свідомі гріхи світу. Бог ласкаво зарахував їхні терпіння за справедливість в їх виправданій людській природі як примирення за ці свідомі гріхи (Z 4652; E 4, 119, 143).

(54) Первосвященик, який випускав козла, є типом наділення членів Великої Громади певним обсягом свободи: (а) через відібрання від них деяких прав внаслідок дозволення на їх засліплення певними блудами і (б) через усунення провіденціальних перешкод до певної міри свободи дій. Ведення козла до брами є типом їхнього революціонізму, який впирався проти Господньої Правди і розпоряджень, які Він дав через «того раба». Перехід козла через браму і віддання його призначеному чоловікові є типом священиків, які розірвали з ними священичу спільність, а також до-

зволили їм увійти в прикрі умови і переносити досвідчення від своїх переслідувачів. Провадження козла на пустиню і залишення його там є типом таких обставин і людей, які створювали членам Великої Громади клопоти і призводили до втрати ними братерської спільноти. Подобиці на цю тему знаходяться в ТР '31, стор. 19. Цей типічний образ не показує того, що вони очистилися і стали знову вірними, як це представляють інші образи, що побачимо далі.

ДОСЛІДЖЕННЯ 1 Кор. 5:5; 1 Тим. 1:20

(55) Те, що Апостол Павло сказав про чоловіка, який вчинив перелюб з жінкою свого батька (1 Кор. 5:5), доводить, що члени Великої Громади можуть бути вилікувані і знову стати вірними, а також отримати спасіння як члени духовного класу, *а не реституційного*: «віддати такого сатані на погибіль тіла [щоб перемогти його поганій характер, щоб більше вже не чинив перелюбу, так як Гіменей та Олександр були віддані сатані, щоб навчилися вони не зневажати Бога, 1 Тим. 1:20], щоб *дух* [нове створіння] спасся [від смерті через покаяння і очищення, щоб пізніше воскреснути з мертвих як *духові істоти*] Господнього дня!».

РОЗГЛЯД Псалма 107:10–16

(56) Пс. 107:1–9 відноситься до Малого Стада; вірші 10–16 — до Великої Громади; вірші 17–22 — до тілесних ізраїльтян; вірші 23–31 — до людського роду в часі утиску; вірш 32 — до Малого Стада, Старожитніх Гідних і Молодих Гідних; вірші 33–38 — до реституційного класу під час посередницького панування; вірші 39 і 40 — до відродженого людства в Малому Періоді; вірш 41 — до класу овець після Малого Періоду; вірш 42 — показує, що зло стане нечинним назавжди; а вірш 43 — що правдиво мудрі зрозуміють (Дан. 12:10; ТР '50, 171, 172).

(57) В Пс. 107:10 Велика Громада представлена як ті, що сидять у темряві (в блуді) і в тіні (другої) смерті. Вірш 11 каже нам, що дійсно так є, «бо вони [за вийнят-

ком добрих Левитів — Е 4, 125] спротивлялися [проявили революціонізм] Божим словам [наукам]». Члени Великшї Громади також «відкинули [менше чи більше легковажили] раду [розпорядження] Всевишнього».

(58) Пс. 107:12 показує, що Бог дозволив на їх суворі досвідчення, досвідчення з боку «призначеного чоловіка», щоб їх тілесний розум міг бути знищений. Вірш 13 каже, що коли вони кликали до Господа, то Він визволяв їх від утисків їхніх, особливо від небезпеки другої смерті. Вірш 14 показує, що доброта Господня до них є великою причиною, щоб Його прославляти. Вірш 15 нагадує, щоб прославляти Бога за Його доброту і ласку, проявлену до Великої Громади. Вірш 16 показує, що Бог забере від них фальшиві науки, які запроваджували їх до сектантських груп і що знищить ті блудні науки і розпорядження, які підтримували фальшивих вчителів на становищах, що обмежували їх до їхніх сект.

ОЧИЩЕННЯ І ПОСВЯЧЕННЯ ЛЕВИТІВ

(59) Очищення і посвячення левитів (4 Мойс. 8:5–26) в епіфанічному застосуванні є типом очищення членів Великої Громади і їх посвячення *як таких*. У 7 вірші визначено три речі, які здійснювали їх очищення: (а) кроплення їх водою розділення, епіфанічними правдами на тему поділу Господнього народу у відповідних групах, частково буквально, а частково типічно і анти-типічно представлених в поживі на часі на тему Малого Стада, Великої Громади, Молодих Гідних, Епіфанії, біблійної хронології і т.д.; (б) повне гоління гострою бритвою епіфанічних правд і об'явлень свого символічного волосся, *влади*, яка їм не належить, а яку вони несправедливо захопили; і (в) прання своїх шат, як у крові Агнця, так і у владі Слова (Об. 7:14; 4 Мойс. 8:7, 12; Е 6, 163).

ОБРИЗАННЯ КУПЛЕНОГО РАБА

(60) 2 Мойс. 12:43–49 дає безпосереднє розпорядження про те, хто міг, а хто не міг споживати щорічного пасхального ягняти.

Це розпорядження є типом Божого розпорядження про те, хто може, а хто не може брати участь у Господній Вечері. Вірш 43 властиво перекладений (див. ASV і RSV) стверджує: «жоден чужинець [гебр. *бен нехар* — чужоземець; не повинно перекладатися чужинець] не буде їсти її», і таким чином подає загальні засади, що стосуються тих, які не мали права брати участь. Вірш 45 вирізняє два необрізані класи тих, — наймитів і чужоземців, — які не брали участі. Це відповідно є типом двох непосвячених класів — пробно виправданих і невиправданих приходьків — з-поміж християн з різних віровизнань.

(61) Обрізання є типом посвячення (Рим. 2:29; Кол. 2:11–13), тому обрізані зображують всіх посвячених. Вірші 44, 47–49 представляють три класи з-поміж них: (а) Народжених в землі, природніх ізраїльтян, які зображують Мале Стадо; (б) Обрізаних куплених рабів, які зображують очищених членів Великої Громади, очищення яких означає пізнання самих себе *як таких* і відновлення посвячення [антитипічне обрізання] для виконання левитської служби (епіфанічне застосування 4 Мойс. 8:5–22). Куплення цих рабів зображає, що завдяки викупній заслугі Христа члени класу Великої Громади стали очищені від плям, які знаходились на їхніх шатах (Юди 23; Об. 7:14; 4 Мойс. 8:12, 21 [епіфанічні левити]).

(62) Говорячи мимохідь, тут треба згадати, що з точки зору численних текстів Святого Письма, розуму і фактів, які вказують на закриття вхідних дверей до високого поклику осінню 1914 року, а також з точки зору доказів Святого Письма, що Посланник Епіфанії був останнім членом Малого Стада, якій закінчив свій земний біг 22 жовтня 1950 року (див. ТР № 264/265), — всі ті, які посвятилися *перед* осінню 1914 року, а вірили, що були сплоджені від Духа, після 22 жовтня 1950 року, могли вважати себе перспективними членами Великої Громади. Було дуже важливим, щоб ті всі, які стали властиво освічені через Святе Письмо, розум і факти, визнали себе за членів Великої Громади і *як такі* знову посвятилися для несення левитської служби.

(63) Всі ті, які посвятилися після 1914 року, але *перед* осінню 1954 року (Е 10, 114; ТР '59, стор. 172–178), під впливом властивого освічення теж повинні визнати себе за антитипічних левитів Молодих Гідних і *як такі* знову посвятитися. (Ті, які посвячуються від осені 1954 року є Посвяченими Табірниками Епіфанії — а також «ТИМИ, ЯКІ ПОСВЯЧУЮТЬСЯ МІЖ ВІКАМИ», Z 5761 — вони не є антитипічними левитами, але антитипічними Ізраїльтянами. Ті повинні теж визнати себе *як таких* і знову посвятитися). Це повторне посвячення в дійсності є відновленням оригінальної угоди посвячення до виконання Божої волі в усіх справах так, як Він їх об'являє. Хоча визнання цього і відновлення посвячення — як антитипічних левитів — є дуже важливим, то тут потрібно також згадати, що численні члени Великої Громади, які розвивались, померли, не розпізнавши себе як таких і не відновили свого посвячення — як антитипічних левитів. Однак, це не означає, що вони всі померли другою смертю. Багато з них, наприклад, ті в Вавилоні, *які не очистилися від блуду в цьому житті* до такої міри, щоб прийняти властиву в їх часах Правду, однак отримали небесну нагороду як члени Великої Громади. *Але ніхто не матиме участі в цій нагороді, якщо в цьому житті достатньо не очиститься в своєму характері від гріха, самолюбства і світовості* (Е 4, 146, 147). (в) Обрізані чужоземці (вірші 48 і 49; гебр. *гер*, а не *бен нехар*) зображують тих, які, не зважаючи на посвячення і освічення Духом, несплоджені від Духа і тому є чужими по відношенню до високого поклику. В цьому показанні Молоді Гідні. Подробиці в ТР '48, стор. 10, абз. 5.

ДОСЛІДЖЕННЯ Малахії 3:1–3

(64) Мал. 3:1–3 описує Мале Стадо й Велику Громаду, їх випробування, очищення та удосконалення характеру. Вірші 1 і 2, без сумніву, відносяться особливо до часу другого приходу Ісуса, «Ангола заповіту». «День Його прибуття» — це період Парусії (жаття), а день, «коли Він з'явиться» — це період Епіфанії або Апокаліпсису.

(65) Перш за все, з приводу переважання великих блудів шести великих періодів [ТР '63, стор. 44], ці два періоди є часами випробування і очищення (полірування) антитипічних левитів і, коли в періоді Парусії (жаття) питанням було: хто зможе «втерпіти» цю пробу, то в періоді Епіфанії питанням було: хто «встоїть». Ісус через Своє Слово і провидіння відділяв в розумі Божого народу Правду (срібло) від шлаку (блуду), а також очищував його характерні риси і характери від гріхів і блудів. Тут визначені два класи, які були очищені — Мале Стадо (золото) і Велика Громада (срібло) — Ним, Великим Очищувачем (див. Вериянський Коментар, стор. 214; ТР '69, стор. 41). Після цього вони можуть виконувати очищуючу послугу — «для Господа жертву приносити в Правді» (Мал. 3:3).

СРІБНИЙ ПОСУД З 2 Тим. 2:20

(66) Ще одним подібним текстом, який зазначає на увагу і частково відноситься до Великої Громади, є 2 Тим. 2:20 — «А в великому домі [великий дім типічного первосвященника Аарона (3 Мойс. 16:6; 4 Мойс. 17:2, 3; 3:6–9, 17–20) — складався з Його синів і трьох типічних класів левитів — Кегатитів, Мераритів і Гершонитів (4 Мойс. 3:17); і відповідно у великому домі Ісуса, нашого Великого Первосвященника, знаходяться чотири антитипічні класи, які їм відповідають] знаходиться посуд не тільки золотий та срібний [він послідовно представляє Мале Стадо і Велику Громаду, два вибрані небесні класи невидимої фази Тисячолітнього Царства. Порівняй з Мал. 3:3; Подивись також Коментар на тему Мал. 3:3 і 2 Тим. 2:20], але й дерев'яний та глиняний [який відповідно представляє Старожитніх Гідних і Молодих Гідних, два вибрані класи на рівні земної видимої фази Тисячолітнього Царства], і [додатково до цих чотирьох вибраних класів будуть також] одні посудини [з-поміж людства] на честь [це будуть післятисячолітні спасені *квазі*-вибрані, лояльні євреї, які вірять в угоду і чинять справедливість, а також *квазі*-вибрані з-поміж поган та євреїв, вір-

них пробно виправданих віруючих християн з часів передтисячолітнього посередницького Царства — «сини» реституції — Іс. 60: 4], а другі на нечесть [або на меншу честь, дивись Z 1872, абз. 5; 5493, абз. 6; 5759, абз. 1 — спасені невідбрані реституціоністи — реституційні «дочки»]. Ось так тут представлена Велика Громада як другорядний духовий клас, який є окремим і відрізняється від реституційного класу.

1 Кор. 3:11–15,

А ТАКОЖ СПОРІДНЕНІ УРИВКИ

(67) 1 Кор. 3:11–15 подібно свідчить про Велику Громаду і вказує, що вона є духовим класом, *а не земним класом*. Єдиним правдивим фундаментом є Христос, на якому посвячені можуть будувати структуру віри і характеру (вірш 11). Однак існує два класи посвячених сплджених з духа осіб, які впродовж Віку Євангелії будували на Христі, єдиному правдивому фундаменті. Перший клас, Мале Стадо, будував із золота, срібла й дорогоцінного каміння Божої Правди і відповідного характеру, але другий, Велика Громада, будував менше чи більше з дерева, сіна й соломи і людської традиції і відповідного несталого характеру (дивись Коментар). Бог з цією метою передбачив образний вогонь, тяжкі досвідчення, щоб в ньому знищити ті легкозаймисті образні матеріали, щоб той клас міг бути відшліфованим і очищеним (Мал. 3:2, 3). Всі, хто властиво піддається в цих досвідченнях і не грішить «гріхом на смерть» (1 Ів. 5:16), — друга смерть, — будуть остаточно новими створіннями («дух» — 1 Кор. 5:5) «спасеться, але так, як через вогонь» (вірш 15).

(68) Різниця між цими двома духовими вибраними класами — Малим Стадом і Великою Громадою — ясно показана в інших текстах Святого Письма. Члени Малого Стада зберегли свої шати «чистими від світу», «без плями чи вади, чи чогось такого» (Як. 1:27; Еф. 5:27), але члени Великої Громади допустили до того, щоб їхні одяги стали заплямовані і менше чи більше занечищені, настільки, що мусили «прати свої шати і вибілити їх в крові Агнця» (Об. 7:14).

Вони по причині страху в меншій або більшій мірі занедбали вірне посвячення своєї людської природи. І таким чином певною мірою знаходилися в неволі. Але ті, які знаходилися в Правді, відповідно менше підлягали цій неволі. Прискіпливо зауважмо, що жоден з членів Великої Громади «не є з тих, які зберігаються для загибелі». Наш Господь остаточно, застосувавши викупну заслугу, спас і вивищив їх (Євр. 2:14, 15; 10:39). Апостол Юда говорить про них (вірш 23): «а до інших будьте милосердні зо страхом, і ненавидьте навіть одягу, опоганену від тіла!».

ДВА ВИДИ БУДІВНИЧИХ

(69) Деяко подібний образ, що стосується різниць між Малим Стадом і Великою Громадою, є поданий у Мат. 7:24–27. Розумний чоловік, який будував на камені, зображує Мале Стадо, а необачний чоловік, який будував на піску, зображує клас Великої Громади. Фундамент обох класів був випробуваний відповідною Правдою (зливою), мішаниною Правди з блудом (повінню) і духовною боротьбою (бурею). Фундамент членів Малого Стада, Христос як скеля, стоїть не зважаючи на все, що їх зустрічає і також стоять їх образні доми. Але фундамент членів Великої Громади, Христос як пісок, підмивається і їх образні доми падають, хоча в кінцевому результаті вони є збережені (дивись ТР '67, стор. 77).

АНТИТИПІЧНА ПРОКАЗА

(70) Члени Великої Громади в своєму очищеному стані і в своєму очищенні є представлені в тих, які мали часткову проказу і були від неї очищені (3 Мойс. 13 і 14). Проказа, що покриває все тіло є типом Адамової нечистоти. Проказа у вигляді пухлини (наросту) зображує гріх членів Великої Громади (3 Мойс. 13:10); у вигляді чиряка — їх самолюбство (вірші 18–23); проказа у вигляді опіку зображує їхню світовість (вірші 24–28); проказа на їх голові зображує блуд в науці і розпорядженнях (вірші 29–44); проказа на їхньому одязі зображує їхню нечистоту в урядових повно-

важеннях (вірші 47–59); а проказа в їхніх домах — це сектантство, їхня пристрасна підтримка хапаючих владу і пануючих вождів (3 Мойс. 14:33–48; 1 Кор. 1:12–16; 3:3–8).

(71) З Мойс. 13 і 14 також подає симптоми, на підставі яких перевіряючий священник вирішував, чи це дійсно була проказа, рецепти, очищення від неї і вказівки, які показували, коли прокажений був очищений. Вони є типом критеріїв, на підставі яких наш Господь Ісус як Первосвященик, діючий через тих, які були Його спеціальним оком, рукою та устами, а також через локальні збори (наприклад 1 Кор. 5), визначав, що з'являлася нечистота Великої Громади, подавав рецепти для очищення від неї і критерії, на підставі яких можна було визначити стан очищення. Всі утратники корон в цьому житті мусили бути достатньо очищеними від гріха і перемогти гріх, самолюбство і світовість, бо в протилежному разі не могли б належати до Великої Громади, але як особи сплоджені від Духа пішли б на другу смерть. Однак, на протязі Віку Євангелії багато утратників корон померло у вавилонських блудах, а більшість утратників корон померла в левитських групах, не отримавши Правди Епіфанії (див. Е 4, 146 і 147; ТР '38, стор. 24).

НАРІКАННЯ МАРІАМ НА МОЙСЕЯ

(72) Іншим образом, який показує Велику Громаду, є опис про Маріам та Аарона (4 Мойс. 12:1–15; Z 5308; ТР '50, стор. 18), їх нарікання на Мойсея по причині його жінки кушитянки, Ціппори, їх претензії до наближеної рівності з ним в речництві для Бога, виниклу проказу Маріам, відіслання її поза табір і повернення після семи днів, і оголошення, що є чистою. Мойсей є типом Христа, Аарон — певних членів Малого Стада, які помірковано виступили в даній справі проти Бога, а Маріам, яка таким чином більшою мірою згрішила проти Бога, є типом певних вождів Великої Громади, які стали нечистими, але остаточно очистилися (ТР '50, стор. 18). Очищення антити-

пичної Маріам є дуже добре описане в Р '51, 124, 125, отож повністю цей опис подаємо нижче (знаходиться він в абзацах 73–78):

(73) Щоб краще зрозуміти цю справу, ми цитуємо з 4 Мойс. 12:15 і ТР '52, № 140, стор. 7, абз. 62: « „а народ не рушив, аж до повернення Маріам [дослівно, збирання]”». Ми вже довідалися з мандрівок Ізраїля, що подорож Ізраїля по пустині зображує новий склад досвідчень, які відносяться до зростання в ласці, знанні і службі. Тому думка, яка стосується неподорожування антитипічного Ізраїля аж до збирання Маріам знову до табору, імовірно є такою: Чистий народ Божий в Епіфанії не буде мати нової серії досвідчень, які торкаються зростання в ласці, знанні і службі і пов'язані з іншою формою праці, ніж та, яка відноситься до способу діяльності з козлом Азазеля, аж ця праця буде закінчена і Велика Громада займе своє властиве місце і виконає працю між Божим народом, бо Маріам приєднуючись до народу в подорожуванні, є типом Великої Громади, особливо в [певних] її вождях, які виконують чисту працю, котра буде їхньою працею після їхнього очищення, це є будівництво Епіфанічного табору, по-перше з віруючих номінальної церкви [перед (Е 10, 672) і] після знищення номінальної церкви, і по-друге з тілесних Ізраїльтян після того, як вони побачать Того, Кого прокололи і з тієї причини заплачуть (Зах. 12:10). Дослівний переклад, зібрана, замість повернеться не можемо упустити, бо він насуває думку, що антитипічна Маріам не є однією особою, але групою осіб, частиною Великої Громади. Ми не вживаємо слово зібрана до однієї особи бо воно відповідає групі».

(74) Ми також повинні зберегти в розумі те, що є представлене далі, «що подорож відбувалася до Парану, що [...] зображує Царство (4 Мойс. 10:12; ТР '61, стор. 93). Отож в антитипі Маріам візьме участь в антитипічній подорожі, задіяна, між іншими справами, в своїй праці збирання віруючих поган і євреїв до епіфанічного табору, в праці, яка становитиме заключну частину подорожі, якає кінцевим етапом зростання в ласці, знанні і службі Віку Євангелії».

(75) Потрібно також «зауважити, що розташування табору там, де мав місце епізод з 4 Мой. 12, відбулося в Гацероті. Слово *Гацерот* означає села і зображує окремі та об'єднані секти (4 Мойс. 11:35; ТР '59, стор. 12, абз. 57). Напевно епіфанічні досвідчення з антитипічною Маріам були пов'язані з випробуваннями, що стосувалися сектантства, бо вожді [злих] левитів утворили численні епіфанічні секти. А серед них і з їхнього боку ми були досвідчені спеціальними епіфанічними випробуваннями [...]. Але суворість цих випробувань зменшиться в майбутньому, вони полегшаться після очищення антитипічної Маріам, але, як очищення і таборування в Гацероті тривало впродовж певного часу, так вони будуть тривати, але принаймі в більш лагідній формі, ніж тепер, бо очищенні левити будуть звичайно менш сектантськими, ніж є сьогодні. Цей тип перебування їх впродовж певного часу в Гацероті після повернення Маріам до табору доводить; що, взагалі, поділи Великої Громади, які формуються під час нечистоти антитипічної Маріам, залишаються такими і після її очищення, тому що кожна група без сумніву буде виконувати свою спеціальну працю після очищення, але перед опущенням цього світу, бо початок праці очищення буде тоді, коли вони будуть в антитипічному Гацероті».

(76) Як зацитовано вище: «антитипічна Маріам не є однією особою, але групою осіб». Будучи групою осіб, можливим є для частини цієї групи, «особливо в її вождях», а саме Добрих Левитих, бути першими з антитипічних *зібраних*, коли інші надалі залишаються в нечистому стані. Наскільки це стосується очищеної частини цього класу, то вона є готова розпочати свою подорож до антитипічного Парану, Царства, «яке є кінцевим етапом зростання в ласці, знанні і службі Віку Євангелії», що між іншими справами охоплює «збирання віруючих поган і євреїв до епіфанічного табору». Отже «чистий Господній народ в Епіфанії» входить «в нову серію досвідчень, щоб зростати в ласці, знанні і службі, пов'язані з іншою формою праці, ніж та, яка відноситься до способу діяльності з козлом

Азазеля», бо ця праця вже закінчена (Е 10, 509). «Початок праці очищення» настає, «коли вони знаходяться в антитипічному Гацероті».

(77) Як сказано в Р '51, 75 застосування 1 Тому розповсюджувачами і добровольцями, хоч було заповідане раніше (ТР '69, стор. 79 кол. 2; Е 7, 494), вперше було впроваджене в 1950 р, (Р '50, 7). А це було початком праці, яка поступово зростала, Від часу смерті Посланника Епіфанії розпочався новий період проголошення послання Об. 19:5–9, «бо весілля Агнця настало» і «запанував Господь, наш Бог Вседержитель». Це діялося в гармонії з Господніми науками, даними нам через Його Посланника Епіфанії [...]. Сподіваємося, що тепер ця праця буде просуватися вперед з набагато більшим запалом. Тішимось перспективою, що завдяки цьому ми входимо в нову серію досвідчень з метою «зростання в ласці, знанні і службі», бо це означає, що ми, власне, подорожуємо до антитипічного Парану, Царства. Як прекрасною є думка, що близько Царство!

(78) Звертаємося до решти членів цієї групи антитипічної Маріам, щоб очистилася від свого зла в доктрині і практиці, щоб звернулася до Правди Парусії, щоб визнала виконання правд, провіщених братом Русселем, в Епіфанії і щоб проголосувала послання 1 Тому і т.д. в своїй чистоті. Тужитимемо до того часу, аж вони також будуть *зібрані*. Ми не сподіваємося, що 60 груп мали походити з-поміж Добрих Левитів, бо як стверджувалося вище, «взагалі, поділи Великої Громади, які формуються під час нечистоти антитипічної Маріам залишаються такими і після її очищення, тому що кожна група, без сумніву, буде виконувати свою спеціальну працю після очищення, але перед опущенням цього світу». Усі втішимось, коли теперішнє відчуження, яке панує між Господнім народом, буде поглинуте миром і примиренням (Р '43, стор. 12, кол. 2, абз. 1)! Оце все щодо опису в Р '51, 124 і 125.

(79) ТР '66, стор. 79 і '79, стор. 64 покликається на малого антитипічного Хірама (1 Цар. 5; 2 Хр. 2; ТР '56, № 164), антитипічного Азарія, першого князя антитипіч-

ного Соломона (ТР '76, стор. 9–11), анти-типично Баана (Езд. 2:2; Е 10, 213), анти-типичного Пура (Суд. 7:19, Е 5, 56, 57; Е 10, 585). Там було показано, як факти доводять, що брат Р.Г. Джолі, останній із пілігримів брата Русселя, котрий виконував дуже значну і активну службу, будучи також впродовж багатьох років спеціальним помічником брата Джонсона (Р '42, 14 і 15), був тим, який таким чином був вказаний у Святому Письмі. А тому він є ясно показаний як останній генеральний вчитель Великої Громади, а також як останній член Великої Громади, який мав закінчити свій біг, власне, так як брат Джонсон, який був останнім зірковим членом і також останнім членом Малого Стада, що залишив землю (Е 10, 142). В будь-якому випадку він був значно вжитим генеральним вчителем — так щоб це було ясным в розумах Його народу освіченого Епіфанією — тоді, коли остання особа з цього класу закінчила свій біг, а це не мало б місця, якби хтось незнаний був останнім членом. Тому, коли освічений Епіфанією Божий народ довідався, що брат Джолі 14 лютого 1979 року закінчив свій земний біг, то всюди для нього було очевидним, що це закінчив свій біг останній член Великої Громади.

(80) Тому для них стало також принципово очевидним, що 14 лютого 1979 р. останній з Великої Громади закінчив анти-типичну подорож, включаючи участь в праці збирання віруючих поган і євреїв до епіфанічного табору, служби виконаної як частини остаточного зростання в ласці, знанні і службі Віку Євангелії. Решта Божого народу продовжували і продовжують анти-типичну подорож до Парану, в цю саму «нову серію досвідчень, які стосуються зростання в ласці, знанні і службі, пов'язаних з іншою формою праці», котра в 1950 р. розпочалася спеціальним наголошенням на посланні 1 Тому, — Христос як Спаситель і Цар, — розпочинаючи в нашій публічній праці «новий період проголошення послання з Об. 19:5–9». Це проголошення тепер набуло нового, додаткового сенсу виконання і значення від часу, коли останній із гостей, що беруть участь у весільній гостині, члени Великої Громади,

приготувалися! Проголошуймо це, усвідомлюючи, що анти-типичний Паран, Царство, в цей момент є ближчим, ніж попередньо!

(81) До решти Божого народу в анти-типичній подорожі особливо включені «посвячені між віками» (Z 5761). Вони посідають освічення, запал серця і оживлення Святим Духом (але не Духом сплодження), так як це відбувалося із Старожитніми Гідними, зякими вони будуть злучені в посередницькому Царстві (6 Том, стор. 162, 163). До них належать Молоді Гідні, про яких говорять численні тексти Святого Письма, пояснені в цьому розгляді. Перед закінченням загального запрошення до високого поклику в 1881 році Молоді Гідні не існували як особи класу, але від цієї дати як такі існують, а від осені 1914 року стали дуже визначними, як окремий і відмінний клас. Після загального поклику, який закінчився в 1881 році посвячувалося більше осіб, ніж могло бути пробно визначених вакантних корон. Господь тримав цих посвячених в резерві і декому з них призначав звільнені корони, але кількість звільнюваних корон ставала щораз меншою, аж повністю зникла в 1914 році, коли останні члени Малого Стада ввійшли під дію поклику (див. ТР № 264/265). Після 1914 року зявилося набагато більше посвячених, а тим самим на багато більше Молодих Гідних. Вони показані в: 6 Томі, стор. 162, 163; Z 4836, абз. 3–6, 10, 11; 5761, кол. 2, абз. 1, 2; Книга Питань (польськ.), стор. 431–434, 436, 438, 439, 445. Цей клас теж бере участь в анти-типичній подорожі і буде її продовжувати ще певну кількість років.

(82) Іншим класом посвячених, які беруть участь в цій анти-типичній подорожі з рештою Божого народу, є Посвячені Табірники Епіфанії. Цей клас найвищий з-поміж класу *квазі-вибраних* (подробіці знаходяться в ТР '78, стор. 91), з-поміж тих, які осінню 1954 посвятилися після закриття поклику до класу Молодих Гідних (Е 10, 114; Е 11, 473; ТР '59, стор. 175–179). Їх становище знаходиться в епіфанічному таборі окремо від подвір'я. Нетинеї, які помагали левитам в їх службі у справах святині, є їх типом (Езд. 8:20; Неем. 10:29; ТР '72, стор. 32–38; '79, стор. 26, абз. 38; Р '72, 12–15, 75;

'73, 29). Багато з Посвячених Табірників Епіфанії як особи, закінчать свою антитипичну подорож перед початком посередницького Царства. Інші очевидно переживуть час утиску, увійдуть в посередницьке Царство і як клас закінчать антитипичну подорож. Ми молимося, щоб всі Молоді Гідні і Посвячені Табірники Епіфанії, а також решта з дорогого Божого народу не зійшли на бічну стежку, але щоб були пильними в цій антитипичній подорожі — в проголошенні Христа як Спасителя і Царя, і про Царство, що наближається (Ів. 18:37), а також у пов'язаному з цим зростанні в знанні і ласці (2 Петр. 1:5–11; 3:18)!

ОЧИЩЕННЯ МАТЕРІ ПІСЛЯ НАРОДЖЕННЯ ДОЧКИ

(83) «В 3 Мойс. 12 очищення матері після народження сина впродовж сорока днів зображує очищення Правди, яка розвивала Мале Стадо та її слуг протягом сорока років Парусії [тобто Парусії в її обмеженому значенні, періоду жаття, 1874–1914 рр.], тоді як очищення матері після народження дочки зображує очищення Правди, яка розвиває Велику Громаду, і її слуг протягом вісімдесяти років Парусії та Епіфанії разом [тобто під час об'єднаних періодів Парусії та Епіфанії в їх вузькому значенні]» (ТР '76, стор. 70, абз. 7). Брат Джонсон в Е 4, 99 подає наступні додаткові деталі на тему антитипичних 80 днів: «Розуміємо, що 80 днів, які тривали протягом періоду, визначеного для очищення матері після народження дочки, зображує об'єднані періоди Парусії та Епіфанії (1874–1914 плюс 1914–1954 рр.). Очищення матері протягом цих 80 днів є типом двох речей: (1) очищення Правди (в її застосуванні до Великої Громади і т.д.) від усіляких прив'язаних до неї блудів і (2) очищення вірних, а також менш вірних слуг Правди від таких занечистень, які зробили б їх нездатними зайняти свої місця у Віці Тисячоліття, а також виконати засвідчуючу спеціальну службу з жовтня 1954 року».

(84) Таким чином це є іншим образом, який показує очищення Великої Громади, включаючи певне очищення від блуду. Тому спеціальна засвідчуюча служба Великої

Громади в її очищених членах, виконувана від 20 вересня 1954 р. (Р '56, 91) засвідчила про їх відповідне очищення, яке вже відбулося до цього часу. Ця засвідчуюча служба складається з побудови епіфанічного табору, як відмінного від епіфанічного подвір'я, з євреїв і поган. Молоді Гідні (ТР '54, № 156 — Засвідчуюча Служба Великої Громади, передостанній абзац), Посвячені Табірники Епіфанії та інші допомагають Великій Громаді в цій праці. Ця праця, як засвідчуюча жертва Великої Громади, закінчилася в лютому 1979 р., коли помер останній член Великої Громади. Але праця будівництва епіфанічного табору з євреїв і поган не слабшає і буде тривати, доки не розпочнеться посередницьке Царство. Вона складається з радісного послання про Христа як Спасителя і Царя і про Його близьке Царство, що в основному є посланням 1 Тому. Коли Господь дає нам можливість, а світові умови на це дозволяють, тоєднаймося всі у вірному оповіщенні цього, відповідно до наших здібностей і можливостей!

БРАТИ ЙОСИПА

(85) В 1 Мойс. 37 і далі читаємо про синів Якова від Лії та двох служниць — Зілпи і Білги. В найменшому застосуванні ці сини зображують різні групи левитів Великої Громади, які були під злим проводом. В цій обстановці їхня заздрість і погане відношення до Йосипа, улюбленця їхнього батька, є типом заздрості і поганого ставлення цих груп Великої Громади, особливо в їхніх вождях, до брата Джонсона. Веніамин є типом добрих втратників корон. Інші в кінці-кінців визнали своє погане ставлення до Йосипа і запевнили, що він живий, що є типом визнання цими групами брата Джонсона, того, що він не був членом другої смерті, як дехто доводив, і що йому як членові зірок і князеві (Об. 1:16, 20; Мих. 5:4) Бог дав високе і гідне місце в Церкві і в Божому плані. Це в деяких випадках має малі початки в цьому житті, але в основному виконається в умовах воскресіння (подробіці в Е 10, розд. 9). Тепер розглянемо деякі тексти Святого Письма, які мають зв'язок з Великою Громадою, в ос-

новному з точки зору їхнього заплутання в їх нечистому стані в сектантстві (1 Кор. 1:12–16; 3:1–6), світовості, самолюбстві, гріху і страху і т.д.

КНЯЗІ ВТРАТНИКИ КОРОН ВІКУ ЄВАНГЕЛІЇ

(86) Деякі визначні вожді в християнстві з дванадцяти рухів Малого Стада сектантським чином розвинули дванадцять великих деномінацій християнства. Типом цих сектантських вождів є дванадцять князів дванадцяти поколінь Ізраїля, представлених в 4 Мойс. 1 і 7. В зв'язку з іншими міркуваннями цей факт, що кожен князь приносив *на жертву за гріх* козла одного з кіз, показує, що спочатку вони були членами Христового класу, але пізніше втратили свої корони. Всі вони принесли направляючі науки (миска), збиваючі науки (чаша) і вказівки у справедливості (ложка), пов'язані з їх деномінаційними науками. В багатьох випадках ці науки були добрими. Багато цікавих подробиць на тему історії Церкви подано в ТР '72, стор. 11.

ЦАР САУЛ І ЙОНАТАН

(87) Саул є типом втратників корон в номінальній церкві, особливо серед християнського клеру. Ці втратники корон, коли були вірними, мали властиву поставу (1 Сам. 10:22), але пізніше стали непослушними і були відкинені Богом (13:7–14; 15:1–32), як в типі, так і в анти типі переходили з поганого до гіршого (1 Сам. 28 і 31). Імовірно, що багато з цих втратників корон пішло на другу смерть. Подробиці в Е 13, розд. 3. Йонатан, син Саула, є типом більш посвячених, люблячих і оцінюючих Правду втратників корон в деномінаціях, які дуже любили брата Руссея і були люблені ним, що є очевидним з його висловів після їх образної смерті (1 Сам. 18:1; 2 Сам. 1:25; Е 9, 575; Е 14, 80, 81). Тому Йонатан є типом деяких найкращих осіб з-поміж Великої Громади.

БУДІВНИЧІ ВАВИЛОНСЬКОЇ БАШТИ

(88) Будівничі вавилонської башти (1 Мойс. розд. 11) є також типом деяких вождів з-поміж втратників корон з періоду між

жнивими. Ієрархія і клір в смирнському періоді розпочали будувати «католицизм» як релігійний уряд і твердиню (місто і башта з в. 4) з «ортодоксійною» правдою (цегла замість каміння в. 3) і з «ортодоксійними» розпорядженнями (а земляна смола замість вапна). Деякі з них очевидно не зберегли рівня членства у Великій Громаді, а увійшли в стан другої смерті (Р '44, 31).

АНТИТИПІЧНИЙ ІЛІЙ

(89) Ілій є типом вождів втратників корон в різних деномінаціях християнства, а також вказує на інші аспекти. Ілій достатньо не протестував і не робив властивих дій проти аморальності своїх синів, проти розтрати жертв народу і т.д., що в анти типі зображує тих вождів втратників корон, які не були достатньо твердими відносно злих практик підлеглого їм клеру. З причини цієї діяльності, що приносила Богові шкоду, є заповіджений Божий суд в типі і анти типі (1 Сам. 2:30–36). Ці втратники корон прийняли його чином, гідним похвали (3:18), що зображує їх добру сторону характеру (див. Е 13, розд. 1). Численні несплоджені з духа посвячені особи поміж вождями християнства мають такий же вид характеру, що й вожді втратників корон, які мають зв'язок з обговорювальною тут справою і, імовірно, також типічно показані в Ілії, в пізнішому періоді його життя і фігуральної смерті, що очевидно настане в стані збройної битви Армагеддону (Е 13, 61).

АНТИТИПІЧНИЙ ЛОТ ТА ІСАВ

(90) Втратники корон, особливо ті серед них, які мають сектантські нахили і рвуться до влади, в типі показані також через Лота. Він перебував з Авраамом, який є типом Малого Стада. Між пастухами Авраама і Лота відбувалися часті бійки, які на Вік Євангелії є типом суперечок на тему Правди і її розпоряджень між вчителями Малого Стада і більше чи менше сектантськими і суперечливими вчителями Великої Громади (1 Мойс. 13:5–9; ТР '72, стор. 11, абз. 3 і 4; Р '58, 69–72). Це призвело до їх поділу, внаслідок якого Лот для свого проживання і служби нерозсудливо вибрав

сферу поблизу народів християнства, сферу сектантства в найгіршому своєму напрямку, мешканці якої практикували велике зло (в. 13). В той час вожді Малого Стада навпаки і надалі поступали в сфері Правди і її Духа (Ханаан), де Бог через Своє Слово, Духа і провидіння був біля них і де знову запевнив їх про Свою сталу ласку (в. 14–17).

(91) Тип Лота теж вказує на певні корисні риси, що стосуються Великої Громади. Не зважаючи на свої недоліки, Лот був праведним чоловіком — «змученого поводженням розпусних людей» (2 Петр. 2: 7, 8) — протестував проти зла, зображуючи в антитипі такі характерні риси в них. Пізніше він втік із Содому перед його знищенням, будучи, тим самим, типом тієї частини Великої Громади, яка залишила номінальну церкву перед початком часу великого утиску, періоду Апокаліпсису (Лук. 7:28–30; Е 7, 310). Потім Лот є типом певної частини Великої Громади в Правді. Його прибуття до Цоару є типом тих втратників корон, які прийшли до сфери сектантства в Малому Вавилоні. Його кровозмішання, зроблене в нетверезому стані з дочками і народження ними дітей, є типом членів Великої Громади, які злучувалися з тими, які вперто *вважали*, що після 1914 року двері до високого поклику, є надалі відкритими, народжуючи тим самим антитипічних Амонітян та Моавітян, які через вперте *стверджування*, що ще продовжується високий поклик втратили всі передреституційні Божі ласки і воскреснуть з гробів разом з реституціоністами (Р '59, 84, 85; '69, 26–28).

(92) Додатково до інших антитипів, Велику Громаду зображує Ісав (ТР '48, 58). Він розвинув світський характер на відміну від Якова, який розвинув характер розумової духовності (1 Мойс. 25:27; Р '61, 40). Багато з-поміж Великої Громади, особливо злі вожді, стали більше чи менше приземленими, (Як. 4:4) як Ісав, в той час, як Мале Стадо було одуховлене як Яків. Члени Великої Громади представлені як ті, що мають двоєдушний розум, як непостійні (Як. 1:8). Ісав, внаслідок свого матеріалістичного, світського характеру, властиво не

оцінив свого права первородства і пов'язаних з ним благословенств Угоди. Тому оцінив їх як такі, що мають малу вартість і продав їх (в. 28–34; Євр. 12:16, 17). Численні члени Великої Громади поступили подібно із своїм правом первородства (Р '61, 41).

НЕДОЗРІЛА ПШЕНИЦЯ В ЧАСІ ЖНИВА

(93) В притчі про сіяча і насіння (Мат. 13: 1–23; Лук. 8:5–15) є визначено, що ґрунт, порослий терном, зображує тих, які дозволяють, щоб турботи цього світу, оманливі багатства, задоволення цього життя і т.д. «заглушили слово», і таким чином не могли принести плодів досконалості. Численні члени Великої Громади є слухачами тернистого підґрунтя, які дозволяють самолюбним і світовим справам заглушити отримане в певній мірі духовне принесення плодів (Е 16, 52).

(94) Велика Громада часом є показана в пшениці, а часом у ячмені. Члени цього класу не є кукілем, тому що є посвяченими особами, учнями Христа. Мале Стадо, як дозріла пшениця під час жнив, легко відокремлене від полови, але так не відбувається з членами Великої Громади, які більше тягнуться до речей цього світу. Як незріла пшениця під час жнив (1 Том, стор. 241) вони мусили пройти крізь додаткові досвідчення молотіння в часі утиску, щоб підготувати їх до клуні, Царства. До членів Великої Громади відноситься сказаний ними вираз: «Минули жнива, покінчилося літо, а ми не спасені» (Єр. 8:20).

ТР '79, № 307, стор. 82–96

ТР '80, № 311, Зауваження, стор. 64

(Продовження в наступному номері)

ТЕПЕРІШНЯ ПРАВДА

Редактор:

Bernard Hedman,
Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA

Редактор ad interim для української версії:
Piotr Woźnicki

Адреса для переписки:

290071 м. Львів, п/с № 4027